

Cyklus: Skúsenosť spasenia

Vitalij Olijnik

1. časť: Odsúdení na smrť

Nedávno mi zavolala jedna pani a veľmi znepokojene mi začala hovoriť do telefónu, aké veľké nešťastie postihlo ich rodinu. Mladá žena, ktorá bola v najlepších rokoch a v rozkvetení síl, mi rozprávala o tom, ako sa jej v tele v oblasti prsníka objavila hrčka a odrazu sa v jej živote všetko zmenilo. Pozerala sa do tváre reality rakoviny, na ktorú zomiera vo svete obrovské množstvo žien. Spomínala na svoje malé dieťa, ktoré potrebuje matku, spomínala na svojho milujúceho a milovaného muža, na svoje mladé roky. Všetko toto jej prebehlo myslou za pár sekúnd a odrazu sa ma trasúcim hlasom spýtala: „Je možné niečo urobiť? Môže Boh pomôcť? Existujú nejaké modlitby, ktoré by mohli pomôcť? Možno existujú nejaké zaklínadlá, rituály, ktoré by sa dali použiť nato, aby som sa mohla vyhnúť tomuto krutému záveru svojho života, takejto neodvratnej smrti?“

Dohodli sme sa na konkrétnom dni a hodine, predtým sme sa modlili a potom sme stretli a vykonali sme pomazanie olejom, ktoré je podľa Biblie svätým obradom a v živote tejto mladej ženy sa zrazu udiali viditeľné, obrovské zmeny. Aj keď už predtým vedela o Centre duchovného vzdelávania veľa rokov, stále si nevedela nájsť čas, aby prišla. Aj keď jej rodina a jej najbližší známi tam chodili a mali možnosť duchovne rásť. Mohli budovať svoj vzťah k Bohu, dozvedieť sa o skúsenosti spasenia a prežiť skúsenosť stálej pomoci a podpory od Pána Boha, jej sa stále nedarilo všetky životné záležitosti usporiadať a prísť, odložiť svoje starosti na bok, aby aj ona mohla prísť a osobne spoznať Božiu silu.

Potom, ako sa pozrela do očí smrti, všetko sa odrazu zmenilo. Teraz sa, vďaka Bohu, každý týždeň zúčastňuje na bohoslužbách a oslavuje Boha za zázrak uzdravenia, zato, že ju zbavil smrti. Pocítila na sebe, vo svojom osobnom živote Božiu silu, čo jej dalo šťastie, radosť a čo jej umožnilo precítiť a stále prehlbovať lásku k Nemu.

Koľkí z nás potrebujú takúto skúsenosť ako ona? Kto z prítomných je tu dnes na prvom stretnutí tohto cyklu od roku 2006? Koľkí z nás sa potrebujú pozrieť do očí smrti predtým, ako dosiahnu a pochopia skúsenosť spasenia? Dnešná časť sa volá Odsúdení na smrť.

Čo si myslíte, koľko ľudí zomiera každý deň na našej zemi? Aké je to číslo, koľko približne? Každodenne, podľa CRU World Fact Book (t.j. kniha CRU faktov o svete), ktorá je aktualizovaná každý rok, na našej zemi každý deň zomrie 155 000 ľudí. 155 000 ľudí. To znamená, že každý deň zo zeme zmizne priemerné mesto (podľa ruských meradiel). Títo ľudia včera boli a dnes ich už niet. Zanechali svoje neukončené projekty, nestihli veľa vecí povedať svojim rodinám a blízkym, nestihli dosiahnuť vytýčené ciele - nestihli veľmi veľa vecí urobiť a povedať. Oni dnes už nie sú a zajtra, keď sa stretneme na druhom stretnutí, ďalších 155 000 ľudí zmizne, odíde z tohto života.

Dnes, keď sme sa tu stretli, aby sme sa zúčastnili cyklu Skúsenosť spasenia a preto, aby sme sa s touto skúsenosťou zrástli, je dôležité si za prvé položiť jednu veľmi dôležitú otázku: „Spasenie od čoho?“ Keď sme roznášali pozvánky na týchto desať večerov, keď ste pozvali svojich známych, susedov, neznámych, okoloidúcich, nepočuli ste práve túto otázku: „A od čoho ma treba zachraňovať, spasiť? U mňa je všetko v poriadku. Som zdravý, mám dobrú kariéru, mám super deti, v spoločnosti si ma vážia, mám prekrásnu manželku alebo muža, mám pekný dom a všetko, čo si len človek môže želať, ja mám. Tak, aké spasenie ešte potrebujem?“

Dnes, v tejto prvej časti, ktorá sa volá Odsúdení na smrť, vás chcem pozvať pozrieť sa do očí smrti. Pretože, ako nám hovorí Biblia, stretnutie so smrťou je stretnutie s realitou. Keď žijeme a nerozmýšľame o tom, teda nestretávame sa s faktom smrti priamo z očí do očí, veľmi často zabúdame nato, kto sme a čo nás čaká. Veľmi často žijeme v iluzórnom svete - vo svete, ktorý sme si sami vymysleli - a len stretnutie so smrťou v tvárou v tvár nás vráti späť do toho istého stavu, ktorý potrebujeme, aby sme zanechali všetky možné výhovorky a mohli sme si konečne položiť hlavnú, dôležitú otázku: „Kto som ja? Odkiaľ pochádzam? Čo ma čaká v budúcnosti? Naozaj smrť? Je to to, čím sa skončí môj život, moja existencia, toto je koniec?“

Odsúdení na smrť. Skúsme sa teraz pozrieť na tri hlavné typy reakcií na smrť. Keď ľudia rozmýšľajú o smrti, keď vidia perspektívu svojej vlastnej smrti, ako reagujú? Existujú tri hlavné typy reakcií. Keď budeme tieto študovať tieto tri spôsoby odpovedí na fakt smrti, pozývam vás, aby ste si vyskúšali vziať ich na seba a sledovať, či to nemá odozvu vo vašej duši, či to nie je nejaká ozvena, či patríte ku jednej z týchto kategórií alebo možno všetci patríme k jednej kategórií. Takže pozývam každého z vás, aby ste si určili sami pre seba, ku akému typu reakcie patríte, pretože v závislosti od tejto odpovede sa bude riešiť táto hlavná otázka spasenia.

1. typ reakcie na smrť, na realitu smrti, ktorý nachádzame v tomto svete, je **ignorovanie smrti**. Psychológovia to nazývajú sublimácia alebo vytesnenie nejakej myšlienky, ktorá sa nám nepáči, ktorú človek nevie prijať. Ignorovanie, sublimácia. Ľudia žijú tak, akoby smrť vôbec neexistovala. Počúvajte, čo v roku 1967 napísal veľmi známy sovietsky básnik Maršak: „Všetko zomiera na zemi a v mori, ale človek má krutejší osud. Musí vedieť o rozsudku smrti, ktorý podpísal, keď sa narodil.“ Pozoruhodné slová. Veľmi presné slová. Človek žije od narodenia a svojím narodením si začína podpisovať rozsudok smrti, ktorý bol podpísaný v momente jeho narodenia. Básnik ďalej hovorí: „Ale uvedomujúc si, ako rýchlo ide život, človek žije vo všetkom tak, akoby počítal s večným životom a tento svet mu patril“. Tu vidíme veľmi presný opis prvého typu reakcie na smrť – ignorovanie faktu smrti. Človek žije v pretváрке, vytesňuje túto myšlienku zo svojho vedomia, sublimácia. Človek žije tak, akoby rátať s tým, že bude žiť večne a žije tak, akoby všetko bolo v poriadku, akoby nič v živote nebolo potrebné nič meniť.

Keď sme pricestovali tu, do tejto novej krajiny (USA), tu vidíme, ako výrazne sa prejavuje vzťah ľudí k smrti. Prejavuje sa to jasne v tom, aké majú Američania pravidlá, čo sa týka spôsobu zariadenia pohrebu človeka. Tí z vás, ktorí tu boli na pohrebe, kto z vás videl túto časť americkej kultúry, pochopí, o čom hovorím. Po prvé, smútočný obrad (pohreb) sa odohráva bez prítomnosti toho, na počesť ktorého sa obrad vykonáva. Pietne zhromaždenie, ktoré sa koná na počesť zomrelého sa odohráva bez prítomnosti mŕtveho, telo na obrade nie je prítomné na rozdiel od našej tradície, kde sa telo nachádza vpredu a všetci sa pozerajú na ten odporný fakt, realitu smrti a najmä, keď je telo je v podmienkach, kde nie je možnosť ho dlho uchovávať, telo sa začína rozkladať a všetci cítia ten zápach.

Pamätám si z detstva, keďže môj otec bol pastor, veľmi často som bol prítomný na pohreboch, kde som pomáhal spievať. Najmä, keď to bolo v zime a keď sme boli v malom byte, kde bolo veľmi veľa ľudí v dusnom prostredí, musel som stáť vedľa mŕtveho tela a spievať pohrebné žalmy. To sa veľmi silno odlišuje od toho, čo vidíme tu v USA. Tu vystavia fotku mladého, usmievajúceho sa, v dobrej nálade a v plnej sile človeka, ktorý už nie fyzicky prítomný. Nachádza sa v niekde tam, v dome smútku a my ho už nevidíme. Veľmi často sa smútočný obrad (pohreb) koná bez prítomnosti tela, aby bolo zjemnené všetko, čo súvisí s faktom smrti. Keď sa nachádzame na cintoríne, nevidíme tam kopce čerstvo vykopanej zeme, nevidíme čierne diery v zemi, necítíme vôňu čerstvej, mokrej zeme a hliny, celá zem a všetko naokolo je zakryté zeleným kobercom, všetko je premyslené a urobené tak, aby bol čo najviac oddialený samotný kontakt a vplyv, asociácie a dojmy, ktorými na nás vplýva samotný fakt stretnutia so smrťou.

Prvý typ reakcie na fakt smrti je ignorovanie, vytesnenie, sublimácia. Sväté Písmo v Kazateľovi 7,2-3 sa obracia k tým, ktorí chcú žiť tak, akoby nikdy nemuseli zomrieť, akoby sa nikdy nemuseli zodpovedať za celý svoj život, nasledovnými slovami. Kazateľ 7,2-3: *„Lepšie je ísť do domu smútku, ako ísť do domu hodovania; lebo tam je koniec každého človeka, kto žije, nech si to pripustí k srdcu! 3 Lepšia je nevôľa než smiech, lebo keď je smutná tvár, dobre je srdcu.“*

Biblia nám hovorí cez slová Šalamúna, najmúdrejšieho človeka, ktorý kedy žil na zemi, že je lepšie ísť do domu smútku a plakať nad zosnulým, ako ísť sa tešiť do domu hodovania a pitia, pretože takýto je koniec každého človeka, takže každého z nás to očakáva. Keď sa stretávame s faktom smrti, vtedy začíname rozmýšľať nad otázkami: „Čím sa vlastne skončí môj život? Aký bude môj pohreb? Čo budú o mne hovoriť na smútočnom obrade? S akým výsledkom prídem na koniec môjho života? S akým nákladom, batožinou predstúpim v posledný čas?“ Šalamún nám tu hovorí, že počas smútku srdca sa srdce stáva lepším. Biblia nás volá, aby sme neignorovali fakt smrti. Biblia nás vyzýva k tomu, aby sme nepočítali s tým, že budeme žiť na zemi večnosť, ak sa pritom nespojíme s Tým, kto je zdrojom večného života. Biblia nás pozýva, aby sme rozmýšľali o smrti a chodili na pohreby, lebo tam sa srdce stáva lepším.

Ja už dávno a opakovane - už od pubertálneho veku - chodím na cintorín. Z času na čas sa pomaly prechádzam po uličkách, pozerám sa na náhrobné kamene, pozerám sa na dátumy života tých ľudí, pozerám sa koľko rokov prežili a rozmýšľam nad tým, čo mohli urobiť počas svojho života - či už dobrého alebo zlého. Pozerám sa na fotky, čítam epitafy, nadpisy na náhrobných kameňoch - zvlášť, keď poznám tých ľudí. A každá moja návšteva cintorína prebúdza vo mne túžbu žiť ešte zodpovednejšie každý deň svojho života, viac serióznejšie sa stavať ku svojim morálnym záväzkom života, pozeráť sa triezvejšie na tento život, lebo smrť je koniec každého človeka na zemi. Takže toto bol prvý druh reakcie. Sväté písmo nám hovorí, aby ste neignorovali fakt smrti, lebo v tom je veľký liek nato, aby sme si uvedomili nevyhnutnosť konca života na zemi, aby sme to prijali do svojho srdca a aby sa naše srdce stalo lepším.

2. Aký je druhý typ reakcie na smrť? Je to strach. Strach a hrôza. Keď človeku prichádza po prvýkrát na um myšlienka, že aj on niekedy zomrie, keď príde prvá myšlienka o tom, že sa fakticky narodil nato, aby mohol zomrieť, zanechá to v ňom nezmazateľný dojem a vtedy je človek najčastejšie naplnený strachom. Veľmi veľa ľudí sa bojí smrti. Veľmi veľa ľudí sa bojí ležať v hrobe. Nedávno som sa rozprával s jedným človekom, ktorý sa ma opýtal: „Je možné podľa Biblie, aby ste ma nepochovali po smrti do zeme, ale aby ste ma spálili v krematóriu, aby som neležal v mokrej zemi, aby ma nerozožierali červy. Ja sa veľmi bojíam tmy a chladu, je možné, aby ma spálili a môj prach rozptýlili vo vzduchu a vode nad oceánom, aby som splynul s Božím stvorenstvom?“

Strach. Strach zo smrti, strach sa ocitnúť v hrobe, hrôza. Keď sa človek stretáva s faktom smrti a vyjadruje strach, naplňa ho to hrôzou, stáva sa v tom momente veľmi zraniteľný - rovnako ako prvý, ktorý ignoruje fakt smrti. Prečo?

Prečítame si úryvok Svätého písma, ktorý hovorí o príčine nebezpečenstva takejto reakcie na smrť, ale predtým sa pozrieme na jeden biblický príbeh, ktorý hovorí o človeku, ktorý sa veľmi silno bál smrti. Izaiáš 38,1-3: „*V tých dňoch Chizkija ochorel na smrť. Prišiel k nemu prorok Izaiáš, syn Ámócov, a povedal mu: Takto vraví Hospodín: Daj do poriadku svoj dom, lebo zomrieš, neostaneš nažive. 2 Vtedy sa Chizkija obrátil tvárou k stene a modlil sa k Hospodinovi 3 slovami: Ach, Hospodine, rozpomeň sa na to, že som verne s celým srdcom chodil pred Tebou a robil som, čo sa Tebe páči. A Chizkija sa nahlas rozplakal.*“

Tu Chizkija, keď sa pozerá priamo do tváre smrti, hovorí o svojej smrti s veľkým strachom, plače, veľmi silno plače, otočil sa tvárou k stene a je naplnený hrôzou. A ďalej vo verši 9-14 popisuje svoj vnútorný stav, svoju reakciu – je to modlitba. On v tých veršoch popisuje, ako sa cítil, čo prežíval predtým, ako sa stal Boží zázrak, keď mu Boh dal ďalších 15 rokov života.

Izaiáš 38, 9-14: „*Žalm judského kráľa Chizkiju, keď bol chorý a vyzdravel zo svojej choroby. 10 Povedal som: V polovici svojho života musím odísť, do brán podsvetia som vykázaný na zvyšok mojich rokov. 11 Povedal som: Neuvidím viac Hospodina v krajine živých, neuzriem človeka medzi obyvateľmi sveta. 12 Môj prýbtoč je strhnutý a odvečený odo mňa sťa stan*

pastiera. Dotkal som svoj život ako tkáč; ved' odstrihol ma od osnovy. Od rána do večera skoncuješ so mnou. 13 O pomoc volám až do rána. On drví moje kosti ako lev, od rána do večera skoncuješ so mnou. 14 Pištím ako lastovička a žeriav, stenem ako holubica. Oči mi prahnú pohľadom do výšin: Pane, som stiesnený, zastaň sa ma!"

Toto je agónia človeka, ktorý počul, že musí zomrieť, že sa neuzdraví z tejto choroby a on opisuje nešťastie, biedu, vnútorný strach, stenanie, hrôzu. To je druhý typ reakcie na smrť a nebezpečenstvo ľudí, nebezpečenstvo tých, ktorí sa nachádzajú v tejto kategórii - tých, ktorí reagujú na fakt smrti s hrôzou a strachom.

V liste Židom 2,15 sa opisujú tí, ktorí boli po celý svoj život zotročovaní strachom zo smrti. Vďaka strachu zo smrti boli po celý život boli otrokmi strachu zo smrti. Keď človek sa bojí smrti, nachádza sa v otroctve. O akom otroctve sa tu hovorí? A kto tu vlastne človeka zotročuje alebo kto ho berie násilne do tohto otroctva? Prečítajme si aj predchádzajúci 14. verš.

List Židom 2,14-15: *„A pretože deti majú účasť na krvi a tele, aj On mal podobne spoluúčasť na nich, aby smrťou zničil toho, ktorý vládol smrťou, čiže diabla, 15 a vyslobodil tých, ktorých celý život zotročoval strach pred smrťou.“*

Tí, ktorí sa boja smrti, sa nachádzajú v otroctve. Diabol používa strach zo smrti nato, aby držal človeka od skúsenosti spasenia, od skúsenosti byť blízko k Bohu, pretože diabol okamžite ukazuje všetky následky, ukazuje prekážky a hovorí: „Počúvaj, keď sa postavíš na stranu Boha, vtedy zrazu stratíš všetkých svojich kamarátov, priateľov a možno ťa vylúčia zo spoločnosti všetci tvoji blízki a rodina, možno nebudeš mať prácu vtedy, keď budeš chcieť žiť podľa prikázaní Božích. Stratíš fakticky všetko, čo je v tomto svete.“ Strach zo smrti má mnohé tváre a diabol ho používa, aby udržal človeka v otroctve.

Ešte jedna reakcia. Biblia nám popisuje stav niektorých, ktorí hovoria: „budeme jesť a piť, lebo zajtra zomrieme.“ Takže, ľudia sa boja smrti a nevedia, koľko majú času pred smrťou, keďže nepoznajú čas smrti, ľudia začínajú žiť takzvané „na vysokej nohe“. Žijú tak, aby dostali všetko od života, aby dostali maximum potešenia, zábavy, radosti. Hovoria: „budeme jesť a piť, lebo zajtra zomrieme. Povolíme všetkým svojim túžbam, budeme sa veseliť, budeme robiť rôzne večierky, budeme žiť tak, ako chceme, pretože životná niť sa môže v každom okamihu sa pretrhnúť a toho sa bojíme, bojíme sa tohto faktu smrti.“ Takže, ľudia sa stávajú otrokmi chutí alebo sú otrokmi zábavy, hriešnych návykov a ocitajú sa v otroctve diabla. Druhá reakcia na smrť je hrôza a strach.

Vrátíme sa ku kráľovi Chizkijovi. Hospodin mu dal 15 rokov života a bol z toho nejaký úžitok? Biblia hovorí, že za tých 15 rokov života Chizkija fakticky došiel ku tomu, že stratil Hospodina a začal žiť bezzákonne. Začal žiť s nádejou nato, že v posledný deň stihne všetky svoje otázky vyriešiť. Strach zo smrti. Keď u neho odišiel strach zo smrti, tak odišla aj motivácia slúžiť Bohu.

3. Sú ľudia tretej kategórie. Existuje tretí typ reakcie na fakt smrti a síce pokoj a nádej. Pokoj a nádej. Pozrieme sa na niekoľko príkladov zo Svätého písma - z Nového aj Starého zákona - ktoré opisujú ľudí pozerajúcich sa do tváre smrti a pozrieme sa na ich reakciu:

List Židom 11,21-22: *„21 S vierou požehnal umierajúci Jákob jednotlivo Jozefových synov a poklonil sa opretý o vrchol svojej palice. 22 S vierou hovoril umierajúci Jozef o odchode synov Izraela a dal pokyny ohľadne svojich kostí.“*

S vierou Jákob, s vierou Jozef - ako reagovali na smrť? Pozrieme sa, čo tom hovorí Starý zákon, keď hovorí o Jákobovi a Jozefovi.

1. kniha Mojžišova 48,21: *„Potom povedal Izrael (t.j. Jákob) Jozefovi: Ja, hľa, umieram, ale Boh bude s vami a navráti vás do krajiny vašich otcov.“*

Pozrite sa na toho človeka. Hovorí o svojej smrti veľmi pokojne - „ja zomieram, ale to nie je všetko - „ja zomieram a Boh bude s vami a navráti vás do zeme našich otcov.“ Zomiera a kam sa pozerá? Pozerá sa do budúcnosti. Zomiera s pohľadom na Boha, zomiera v nádeji, v pokoji, v presvedčení. Boh mu niečo sľúbil, vôbec nepochybuje, že jeho potomkovia vyjdú z Egypta a preto to hovorí svojim synom a predáva túto štafetu ďalej.

Jeho syn, Jozef zomiera v 1. knihe Mojžišovej 50,25-26: *„25 A Jozef zaviazal Izraelových synov takouto prísahou: Keď sa vás Boh ujme, odneste moje kosti odtiaľto! 26 Potom Jozef umrel stodesaťročný; zabalzamovali ho a položili do rakvy v Egypte.“*

Predtým v 24. verši Jozef hovorí svojim bratom: „Ja umieram“. Vidíte, že smrť pre neho nie je niečo neočakávané. Neignoruje ju, nebojí sa jej, dokonca dopredu o tom hovorí. A hovorí: *„Ja umieram, ale Boh sa vás ujme a vyvedie vás z tejto krajiny do zeme, o ktorej prisahal Abrahámovi, Izákovi a Jákobovi.“* (1. kniha Mojžišova 50,24) Ďalej hovorí: *„Keď sa vás Boh ujme, odneste moje kosti odtiaľto!“*

Jákob zomiera so slovami „zomieram, ale...“ a Jozef zomiera so slovami „ja zomieram, ale...“. To sú dva prípady, keď ľudia zomreli z tzv. prirodzených príčin. Samozrejme, prirodzená príčina smrti je staroba a nachádzajúc sa v tomto stave, prijímajú smrť pokojne a s nádejou.

Biblia nám hovorí taktiež o prípadoch iných ľudí, ktorí prijímali smrť inak ako tí, ktorí ukončili svoj život v plnom požehnaní, ktorí sa „najedli života“. Ľudia napríklad zomierali kvôli chorobám. Pozrime si knihu Jób 19,19-20 a 25-27.

Jób mal nevyliciteľnú chorobu – malomocenstvo. A aj z úst jeho vlastnej ženy, aby mu uľahčila jeho osud, zaznelo: *„Preklaj Boha a zomri“*. Teda človek, ktorý žil a čakal na smrť tak, že sa jeho telo rozkladalo priamo na ňom a keď si zoškraboval sám zo seba vlastné telo, to je hrozný obraz, hrozný smrad mŕtveho tela na živom človeku.

Keď sa nachádzal v tomto stave, zomierajúc na chorobu, povedal v Jóbovi 19,19-20: „19 Zošklivili si ma všetci mužovia mojej rady, a tí, ktorých milujem, obrátili sa proti mne. 20 Moja kosť lipne na mojej koži a na mojom mäse, a unikol som iba s kožou svojich zubov.“

A ďalej hovorí: „25 Ja viem, že môj Vykupiteľ žije a nakoniec sa postaví nad prachom. 26 I keď moja koža bude tak rozrušená, zo svojho tela uzriem Boha, 27 ktorého uvidím pri sebe; moje oči, nie cudzie, Ho uvidia. Srdce mi v hrudi prahne po tom.“

Aké vyhlásenie! Toto je reakcia na smrť, stav človeka, ktorý zomiera na hroznú chorobu, v hroznom utrpení a takto reaguje na fakt smrti. Hovorí, ja ho uvidím sám, vlastnými očami ho uvidím, nie očami iného človeka, ale mojimi očami.

Ďalší človek, ktorý zomieral na chorobu, pozerajúc sa do tváre smrti, je prorok Elízeus.

2. kniha Kráľov 13,14-17: „14 Keď Elízeus upadol do choroby, na ktorú zomrel, prišiel k nemu izraelský kráľ Jóaš a plakal nad ním: Otče môj, otče môj! Voz Izraela a jeho jazdci!“

Predstavte si sami seba na mieste Elízea. Ste chorý a podľa všetkého ste smrteľne chorý a zrazu prichádza za vami kráľ krajiny a namiesto toho, aby vám prial uzdravenie, namiesto toho, aby sa modlil zato, aby vás Hospodin vyliečil, zachránil, namiesto toho, aby vás podporil alebo vám prečítal niečo zo Starého Zákona, z prorokov, namiesto toho, aby sa snažil pozdvihnúť dušu človeka, prichádza a čo začal robiť? Prišiel a začal nad ním plakať ako nad mŕtvym. V tejto atmosfére skúsme pochopiť reakciu Elízea. Namiesto toho, aby sa ľutoval namiesto toho, aby sa naplňal strachom a hrôzou, Biblia hovorí (2. kniha Kráľov 13,15-17):

„15 Nato mu Elízeus povedal: Prines luk a šípy! I priniesol luk a šípy. 16 Vtedy prikázal izraelskému kráľovi: Polož si ruku na luk! A keď si položil ruku na luk, Elízeus si položil ruky na ruky kráľove 17 a povedal: Otvor okno na východ! Keď otvoril, Elízeus povedal: Vystrel! Keď vystrelil, povedal: Hospodinov šíp víťazstva, šíp víťazstva nad Sýriou. Úplne poraziš Sýrčanov pri Aféku.“

Namiesto toho, aby myslel na seba, namiesto toho, aby sám seba trápil strachom zo smrti a hrôzou ako izraelský kráľ, Elízeus nemyslí na seba, myslí na kráľa, myslí nato, ako jeho vieru podporiť a upevniť, myslí na Boží ľud, na štát. Kam sa pozerá? Pozerá sa do budúcnosti. Do budúcnosti s vierou a nádejou.

To sú dvaja ľudia, ktorí umierali na chorobu. Jóba Boh nakoniec uzdravil a požehnal. No Jób povedal tieto slová: „Ja viem, že môj Vykupiteľ žije“ vtedy, keď nebolo nádeje, vtedy keď sa už prichystal zomrieť a niektorí mu v tom pomáhali.

Pozrieme sa na niekoľko príkladov smrti, ktorá bola následkom násilia. Ako reagovali na fakt smrti ľudia z tej tretej kategórie, keď sa pozerali do tváre smrti v dôsledku nespravodlivosti, prenasledovania a krutosti?

Kniha Daniel v 3. kapitole rozpráva o troch mládenkoch, ktorí boli nasledovníkmi pravého Boha a ktorí sa nachádzali v otroctve v Babylone. Raz počuli príkaz panovníka Nabuchodonozora, aby padli na kolená a poklonili sa zlatej soche a pozrime sa na ich reakciu.

Daniel 3,16-18: „16 Sadrach, Mészach a Abednégo odvetili kráľovi a riekli: Nabuchodonozore, nie je nám treba, aby sme ti na to odpovedali slovo. 17 Jestli tak chce náš Boh, ktorého my ctíme, ten nás môže vytrhnúť z ohnivej pece rozpálenej a vytrhne aj z tvojich rúk, ó, kráľu! 18 Ale ak nie, nech ti je známe, ó, kráľu, že tvojich bohov ctiť nebudeme ani zlatému obrazu, ktorý si postavil, sa nebudeme klaňať.“

Pozrite - neboja sa smrti. Prečo? Lebo hovoria: „Náš Boh je silný, vieme o tom, máme skúsenosť vzájomného vzťahu s našim Bohom, máme skúsenosť poznania Boha. Pre Boha nie je absolútne žiadny problém, aby nás tohto zbavil.“ No čo hovoria ďalej, veľa ľudí nechápe. „Lebo ak nás Hospodin toho nezbaví, ty vedz kráľu, že tvojim bohom sa nebudeme klaňať, vedz, že nepôjdeme proti Božiemu zákonu, nebudeme sa klaňať obrazu a soche, aj keď nás Hospodin nezachráni a aj keď zomrieme v tejto peci.“

Povedzte, čo mohlo týchto ľudí priviesť k takej reakcii? Čo ich mohlo priviesť k takýmto slovám? A to neboli iba slová. Pec bola rozpálená 7-krát silnejšie, ako zvyčajne. Pozerali sa do očí smrti. Mali niečo, mali skúsenosť vzťahu s Bohom, mali skúsenosť spasenia. A pre takého Boha a v mene takého Boha boli ochotní obetovať svoj život. Bol im natoľko drahý, bol natoľko dôležitý v ich živote, že keď sa pozerali do tváre násilnej smrti, odpovedajú veľmi pokojne a s nádejou.

V tej istej knihe je ešte jeden príklad. V knihe Daniel v 6. kapitole je popísaná reakcia samotného Daniela. 6. kapitola popisuje, že niektorí ľudia, ktorí mu závideli, ustanovili taký čas, počas ktorého sa nikto nemohol klaňať inému božstvu ani človeku, okrem samotného kráľa. Daniel urobil nasledovné.

Daniel 6,11: „Keď sa Daniel dozvedel, že doklad (príkaz) je napísaný, šiel do svojho domu, v ktorom boli okná hornej izby otvorené smerom k Jeruzalemu. Tam si tri razy denne klakol na kolená, modlil sa a oslavoval svojho Boha, ako to robieval predtým.“

Obdivuhodná reakcia. Pozeral sa do očí násilnej smrti. V tom príkaze bolo presne napísané, kam hodia toho, kto nepočúvne. Do jamy levovej. Predstavte si perspektívu byť roztrhaný hladnými, dravými šelmami – levmi. Daniel sa pozerá do očí takejto smrti a pokračuje v chválení Boha. Pozoruhodná reakcia. Títo ľudia poznali niečo, mali niečo, čo im dovolilo byť v tretej kategórii ľudí - kľudne, spokojne a s nádejou sa pozeráť na fakt smrti.

Rovnako ako apoštol Pavel, pozerajúc do tváre smrti, ako o tom píše v 2. liste Timoteovi 4,6-8 hovorí nasledujúce.

2. list Timoteovi 4,6-8: „6 Lebo ja už mám byť obetovaný a nastal mi čas odchodu! 7 Dobrý boj som dobojoval, beh dokončil, vieru zachoval. 8 Už mi je pripravený veniec spravodlivosti,

ktorý mi dá v onen deň Pán, ten spravodlivý sudca, a to nielen mne, ale aj všetkým, ktorí milovali Jeho zjavenie.“ Hovorí o svojej smrti, spomína veniec života.

Vo všetkých v týchto siedmych príkladoch - či už ide o smrť kvôli starobe, chorobe alebo o násilnú smrť – u všetkých bola spoločná črta, spoločný vektor – boli nasmerovaní na Boha. Poznali Ho a len poznanie Boha im dávalo možnosť takto reagovať. Ľudia, ktorí poznajú Boha, sa stavajú sa k smrti úplne inak - pokojne, majestátne, velebne. Ich vzťah s Bohom mení ich postoj k životu a k smrti.

Čo presne vedeli títo ľudia? Aký je Boh? Ako reaguje na fakt smrti? Čo musíme o Ňom vedieť, aby sme sa zrástli so skúsenosťou spasenia od smrti, od zmiznutia?

Sergej Jesenin má báseň, ktorá je veľmi známa a píše v nej o smrti. Túto báseň autor napísal v roku 1925, mal vtedy 26 rokov. Báseň znie tak, akoby už bol v zrelom veku a približoval sa k starobe, avšak básnik ešte nemal za sebou ani polovicu života a už melancholicky píše o jeho konci. Jesenin hovorí, že básnikovi sa treba častejšie zamyslieť sa nad smrťou, aby lepšie precítil život.

Je to presne to isté, čo hovorí Sväté písmo - hovoriac slovami Šalamúna - je lepšie chodiť do domu smútku ako do domu radosti, pretože taký je koniec každého človeka a nech si to zoberieme k srdcu, že plač je lepší ako smiech, pretože pri smútku sa srdce stáva lepším.

Treba žiť, pamätajúc na smrť, pretože iba cez hľadisko smrti môžeme pochopiť cenu života, začíname chápať svoje miesto v živote. Keď nezabúdame na fakt smrti, keď ju neignorujeme, pomáha nám to zamyslieť sa nad večnými otázkami, privádza nás to na cestu k spaseniu, k skúsenosti spasenia v Bohu, k skúsenosti spasenia od smrti.

Takže, akú vo vás vyvoláva smrť? Keď ste počúvali túto tému, kde ste sa umiestnili? Ako vy reagujete na smrť? Ignoranciou, strachom alebo nádejou? V ktorej skupine sa nachádzate? Toto je dôležitý znak toho, či ste prijali skúsenosť spasenia a nakoľko hlboká je táto skúsenosť. Nakoľko pravdivé, skutočné je spasenie, ktoré sa vám stalo? Čo by ste urobili dnes, keby ste vedeli, že zajtra zomriete? Čo by ste urobili dnes, keby ste vedeli, že zajtra budete medzi tými 155 000-mi, ktorí podľa štatistiky zajtra zomrú a nemohli by prísť na druhú časť? Stretnutie so smrťou vplýva na život.

Dnes, na konci tejto prvej časti, v rámci večerov znovuzrodenia a obnovy, ktoré sa volajú Skúsenosť spasenia, znovu vám dám otázky: „Aké tajomstvá poznali tí veľkí muži viery, ktorí sa stretávali so smrťou pokojne a s nádejou? Prečo stretnutie s Bohom tak fundamentálne, od základov mení pohľad človeka na smrť? Existuje záchrana, spása od smrti a ako by sme ju mohli získať?“

Máme pred sebou ešte 9 stretnutí. Budeme otvárať Sväté písmo a budeme sa postupne približovať k nášmu hlavnému cieľu, k získaniu skúsenosti spasenia. Nevynechajte ani jedno stretnutie, pretože všetci potrebujeme spasenie. Neexistuje ani jeden človek, ktorého by

očakával iný údel, ktorý by dokázal obísť tento smrteľný rozsudok a ktorý by nebol odsúdený na smrť, preto všetci potrebujeme spasenie. Čo je to spasenie, kto ho ponúka, ako ho môžeme získať a vďaka čomu ... O tom všetkom budú naše ďalšie stretnutia.

Nech každého z vás požehná Hospodin a nech vám prítomnosť na týchto osobitných večeroch pomôžu získať skúsenosť spasenia.

Preložené so súhlasom Vitalija Olijnika.